

bæret kalkulatoriske; der er fremkommet Overskridelser, og disse Overskridelser kunne efter den Opfattelse, jeg nylig nævnte, indbefattes under den almindelige Decharge, uden at det er fornødent derom at opføre nogen særlig Udtalelse i Beslutningen. Men det forholder sig anderledes med den tredje. Den Post, der nu er Tale om, er optagen i Følge en Højesteretsdom. De Forudsætninger, fra hvilke Højesteret er gaaet ud, have ikke ligget til Grund ved Finantslovens Beregning; deraf følger altsaa, at denne Udgift ikke har været paaregnet ved Finantsloven. Hertil kommer endelig, hvad den ærede Ordfører oplyste os om i Gaar, som en Formodning i ethvert Tilfælde, og som ganske stemmer med, hvad i den Henseende maa kunne formodes. Der er nemlig ikke blot Tale om Udgifter for det Finantsaar, som her foreligger, men tillige om Udgifter, som hører hjemme i tidligere Finantsaar. Naar alt dette sammenlægges, maa det upaatvilelig siges, at denne Udgift paa 22,000 er væsentlig forskjellig fra de tre andre, jeg har nævnt, og at det er paa ingen Maade inkonsekvent af Statsrevisionen, at den har foreslaaet, at angaaende disse 22,000 skal der optages en særskilt Bemærkning — en særskilt „Udtalelse“, som det altsaa bliver — i Rigsdagens Beslutning angaaende dette Regnskab. Jeg skal derfor for at betegne min Stilling til Sagen stemme for Mindretallets Forslag i dette Tilfælde, men jeg vil udtrykkelig gøre opmærksom paa — hvad jo for Resten vel ikke behøves — at jeg ikke derved tiltræder den Motivering, som det ærede Mindretal har givet sit Forslag. I nogle Punkter er jeg enig med ham, men i det Hele kan jeg ikke tiltræde det. Det, som bringer mig til at stemme for Forslaget, er ikke ganske det Samme, som har bragt ham til at stille det.

Ordføreren (Rump): Med Hensyn til, hvad der i Gaar blev fremført af det ærede Mindretal, kan jeg nøies med nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg skal ikke komme ind paa hans Modbetragtninger mod det af mig Anførte, idet jeg mener, at det har fundet sin Besvarelse dels ved de Udtalelser, jeg kom med i Gaar, dels i, hvad der findes i Udvalgsbetænkningen fra Flertallets Side, med Hensyn til hvilket jeg maa gaa ud fra den Forudsætning, at samtlige ærede Medlemmer ere bekendte dermed. Jeg skal kun gjøre tvende Bemærkninger, fordi Mindretallet tillagde mig Udtalelser, som jeg ikke var fremkommen med. Han mente at have hørt mig gjøre nogle Bemærkninger om den særskilte Amtmand tildelte Dekoration

og om hans Forfremmelse. Det har jeg ikke talt Noget om; det kunde ikke let falde mig ind at udtale mig angaaende disse to Punkter, særlig ikke om det ene, hvor jo en Udtalelse kom til at indeholde en Kritik af en særlig kongelig Naadesaft. Mindretallet har fundet nogle Bemærkninger i Statsrevisionens Betænkning, hvor de to Revisorer omtalte disse Punkter, har formodentlig haft til Hensigt at benytte dem og har maaffe, medens jeg talte, sidet og tænkt, hvad han skulde sige om dem, og har derfor troet at høre mig fremkomme med dem. — Det andet Punkt var en Bemærkning, han gjorde med Hensyn til Vobenummer 10: Kontrollen med de lærde Skolers Undervisning, hvor han mente, at jeg havde sagt, at det ikke var muligt forud at bestemme Censurernes Tal. Han maa have misforstaaet, hvad jeg sagde; en saadan Bemærkning som den anførte kunde ikke falde mig ind at gjøre; det er Noget, jeg ikke har skjænket nogensomhelst Tanke, fordi jeg finder, at det ikke har nogensomhelst Interesse. Jeg bemærkede netop i Gaar, at Censurernes Antal var ligegyldigt; det, det kommer an paa, var Reiserens Antal og Længde; jeg gjorde tillige opmærksom paa at det, at man tog mange Censurer rundt omkring fra Landet, maaffe ogsaa kunde gjøre, at Reiserne bleve noget billigere. Hertil skal jeg indskrænke mig med Hensyn til, hvad der er fremkommet fra Mindretallet. Med Hensyn til den ærede sidste Talers Bemærkninger skal jeg tillade mig Følgende: Jeg mener, at han tager feil, naar han antager, at Udvalgets Flertal har lagt stor Betydning ind i Formlen „passerer“; jeg tror ikke, at vi have lagt nogen særlig stor Betydning deri; men hvad der væsentlig har motiveret vor Optræden, har været en Frygt for at efterhaanden, som man faar færre og færre Betegnelser, skulde „passere“ blive benyttet saa hyppig og ved rent formelle Spørgsmaal, jaaledes at denne Udtalelse tilsidt kom til Intet at betyde. Vi have ment, at man burde holde paa, at den skulde have nogen Betydning, og det mener jeg ogsaa, at den i Virkeligheden har. Naar Statsrevisorerne indstille, at der tages det Forbehold, at en Udgift passerer har det jo nogen Betydning, det er en Anke eller et Notabene i en eller anden Retning. Nu veed jeg nok, at naar Spørgsmaalet ved tidligere Leiligheder har været til Forhandling her i Thinget, er der stundom kommet Ytringer frem om, at det ikke betød Noget, nemlig naar man vilde tilveiebringe et Kompromis, og jeg vil ogsaa meget villig indrømme, at denne Form egner sig for et